A°. 1843. No. 50.

DONDERDAG, 22 JUNIJ.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 20 Junij 1843.

(17504) ISAAC BUENO DE MESQUITA, heeft aanteekening gedaan van zijn voorgenomen vertrek uit deze Kolonie.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 21 Junij 1843.

CAREL PIETER REIJNIER heeft op heden aanteekening gedaan van zijn voorgenomen vertrek uit deze Kolonie.

De Gouvernements Secretaris,
(17505) G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

POST-KANTOOR.

De ondergeteekende brengt ter kennisse van belanghebbende, dat de Brievenmaal voor het Eiland *Curaçao* bestemd, dewelke per Z. M. Brik *VENUS*, Kapt. Luitenant ter Zee F. A. JOHR, zal verzonden worden op Zondag den 25sten dezer, des voormiddags ten *twaalf* uren, zal worden gesloten.

Paramaribo, den 21 *Junij* 1843.

De Post-Beambte,
A. P. TIRION.

ADVERTENTIEN.

Ter informatie van belanghebbenden is dienende, dat de Boedels-beschrijvingen, alsmede de rekening en verantwoording benevens de daarop geformeerde balance van de *insolvente* Boedels: SAMUEL FERDINAND FLU en PHILIP EZECHIEL SIMONS, gedurende den tijd van *drie* weken, ter Secretarie van het Commissariaat voor het Departement der *Onbeheerde Boedels*, ter *visie* liggen, met intimatie om, wanneer de Crediteuren eenige aanmerkingen, hetzij op de gegrondheid of de hoegrootheid der daarbij voorkomende schuldvorderingen, hetzij op de rangschikking der Crediteuren, of eenige remarques of zoogenaamde debatten op de rekeningen en verantwoording mogten hebben, daarvan binnen den tijd van *drie* weken, na den dag waarop de bevoegdheid om van deze stukken *visie* te nemen, is geëxpireerd, bij eenig behoorlijk schriftuur aan Commissarissen te doen blijken.

Paramaribo, den 21 *Junij* 1843.

De Secretaris,
F. C. COBLIJN.

In opvolging van artikel 37 van het Reglement voor het Departement der *Onbeheerde Boedels*, zal gedurende den tijd van *veertien* dagen, ter Secretarie van het Commissariaat voor opgemeld Departement ter *visie* liggen, de repartitie-rekening van den Boedel JOHAN GODFRIED KRIEGER.

Paramaribo, den 21 *Junij* 1843.

De Secretaris,
F. C. COBLIJN.

J. P. HAASE Jr.

tot uitbreiding zijner Handelszaken, van belang achtende, binnen *zes weken*, eene reis naar het Moederland te ondernemen, biedt tegen billijke prijzen te koop aan:

DIVERSE VERSCHE PROVISIEN,

extra fijn modecouleur- en zwart LAKEN en *fijne* borduurd SAIJET in differente couleuren; — aangebragt per het Schip *Harmonie*, Kapt. SCHÖNBECK, en verzoekt zijne Debiteuren, zoo vriendelijk als dringend, hun verschuldigde te voldoen, ten einde alle onaangenaamheden en regterlijke vervolgingen voor te komen; zullende gedurende zijne korte afwezigheid, zijne affaire worden waargenomen door den Heer J. P. L. GREEDE. (17533)

Paramaribo, den 19 *Junij* 1843.

J. G. KRAMER

heeft per Kapitein C. A. SCHÖNBECK ontvangen:

VERSCHE PROVISIEN,

waaronder gem. Lengvisch in blik, Haring, Lippen en Keelen, Labberdaan, gezouten Paling, dito Tongen, dito Zalm, gerookte dito in blik, Anchovisch, groene en Capucijnder Erwten, Congo- en Hijsan Thee, Specerijen.

Heele en halve oxhoofden Roode Wijn, Genever, Brandewijn, Olie- en Verfwaren, &c., &c. &c. (17534)

(17471) De Vendumeester M. A. KEIJSER, zal *MORGEN* om 9 uren verkoopen:

PROVISIEN en *STUKGOEDEREN*, WANE- en KOPIE PLANKEN, 11 vaatjes RUSSISCH TALK en een partij 14 voets SUIKERVATEN-HOEPELS, voor rekening dien het mogte aangaan.

Alsmede: een PUT-POMP met TOEBEHOOREN, liggende aan de *Saramaccabrug*.

Nieuwstijdingen.

(Uittreksels uit de Nederlandsche Dagbladen tot en met 3 Mei 1843.)

FRANKRIJK.

PARIJS, 27 April.

Men zegt, dat onder de redenaars, die voor de concept suikerwet zullen spreken, er verscheidene zijn, die zich voorgenomen hebben een stelsel van progressieve gelijkheid tusschen de beide suikers, bij wijze van verlaging der regten, voor te stellen.

De openbare verkooping, in het Paleis-royal door de Koningin verordend, ten voordeele der slagtoffers van de ramp van Guadeloupe, is afgeloopen. Zij heeft drie volle dagen achtereen geduurd, is zeer druk bezocht geweest, en hare opbrengst, waarvan wij zeer spoedig het juiste bedrag zullen kunnen melden, schijnt zich tot eene zeer aanzienlijke som te verheffen. Men heeft niet vergeten, dat reeds den eersten dag de ontvangst 40,000 fr. bedroeg. De tot deze verkooping opgerigte winkels zijn echter met eene zoo rijke en overvloedige menigte van goederen in de veelvuldigste verscheidenheid voorzien geworden, dat het onmogelijk geweest is, dezelve in het tijdbestek van slechts drie dagen allen te verkoopen. De verkooping zal dus Zaturdag 29 dezer worden voortgezet. Op dien dag zal men nog slechts toegelaten worden op vertoon der gedrukte brieven, die door de dames, patronessen dezer verkooping aan de des aanvragende personen reeds gezonden zijn, of nog zullen gezonden worden.

GROOT-BRITTANNIE.

LONDEN, 29 April.

De *Morning-Chronicle* meldt, dat er depeches van onzen gezant te Konstantinopel zijn ontvangen, waarin hij zich zeer tegen de vorderingen van Rusland, met opzigt tot Servie aankanten en er op aandringen zou, dat ons bewind geene inschikkelijkheid ten deze zou betoonen. Over het algemeen begint men hier de Servische aangelegenheden als van gewigt te beschouwen.

DUITSCHLAND.

KOPPENHAGE, 15 April.

Te Aarhuus, provincie Jutland, is een vonnis tegen 185 personen uitgesproken, hetwelk veel opzien verwekt. Sedert Mei 1841 werden de dorpen in het District Drouningburg, door roovers onveilig gemaakt, zoodat er geen dag voorbij ging, waarop de landlieden niet van hunne horologies, beurzen of andere goederen beroofd werden. Bij hunne afwezenheid werden hunne goederen uit de huizen en stallen gehaald, en hadden er zelfs nachtelijke aanvallen op de boerderijen plaats. Er werdt daarvan behoorlijke aangifte gedaan, doch zonder eenig gevolg. Een groot getal jonge boeren besloot zich zelve regt te verschaffen. Zij wapende zich met geweren, pistolen, sabels, hooivorken, enz., en gingen uit om de roovers op te sporen. In het dorp Thorgelaage was eene kroeg, waarin vele ledigloopers bijeen kwamen, die waarschijnlijk niet onwetend aan die diefstallen waren. In den nacht van 11 op 12 Nov. trokken de boeren derwaarts, overvielen de zich aldaar bevindende personen, die ten getale van omstreeks 40 rondom verscheidene tafels zaten te drinken en te spelen. Daar ingevolge een politie reglement de deuren der kroegen om 9 ure moeten gesloten zijn, braken de boeren de deuren open, en sommeerden de spelers zich gevangen te geven. Deze weigerden zulks, waarop een schrikkelijk gevecht begon waarbij de boeren met hun geweervuur 9 der aanwezige personen doodden of doodelijk wonden, en de overigen naar Aarhuus wilde voeren. De militaire magt door het geweervuur gewekt, kwam toeschieten, en arresteerde zoowel de landlieden als de gevangenen naar Aarhuus. Na een instructie van langer dan 5 maanden zijn de personen die in de kroeg werden gevangen genomen, in vrijheid gesteld, vermits men hen van geene misdaad kon overtuigen, doch de 185 boeren, die hen gearresteerd hadden, wer-

den voor de regtbank gevoerd, beschuldigd van huisbraak en moorden te hebben begaan; van zich het regt van ambtenaren te hebben aangematigd en onwettige aresstatien te hebben gedaan. Den 10den April heeft de regtbank een vonnis uitgesproken, waarbij 4 personen ter dood zijn veroordeeld; 10 tot de ijzers gedurende hun leven, 10 tot altijd durende gevangenis, 22 tot twintigjarige gevangenis en 139 tot eene gevangenis van 1 tot 10 jaren. De veroordeelden hebben allen zich in hooger beroep voorzien.

— Van Athene dd. 12 April wordt het volgende geschreven:

Sedert eenige weken loopen hier alle gesprokken over den toestand onzer financien en over bezuinigingen; zelfs de komeet die zoo spoedig verdwenen is, heeft hierin weinig afleiding gegeven, en nog veel minder een deel van haren zilveren staart achtergelaten. De Koning heeft het grootmoedig voorbeeld gegeven, om van het inkomen der kroon, ofschoon hetzelve nooit de niet zeer aanzienlijke som van een millioen drachmen (ruim ƒ 400,000) is te boven gegaan, 200,000 drachmen ten behoeve der schatkist af te staan. Voorts zullen alle bezoldigingen der ambtenaren, die meer dan 150 drachmen in de maand beloopen, eene korting van 10 pCt. ondergaan, en de bezoldigingen beneden deze som eene korting van 5 pCt. Deze maatregel zal hoogstens eene som van 7 a 800,000 drachmen opleveren, daar de bezoldigingen hier reeds buitendien zeer laag zijn. De schuld is intusschen eigenlijk aan niemand anders dan aan de beschermende mogendheden te wijten, die door het vaststellen van eenen al te korten termijn tot verbetering van het budget geenen anderen weg openlieten, dan de toevlugt tot zulke plotselinge maatregelen. De dagbladen alhier geven te kennen dat er wel voornamelijk eene belangrijke bezuiniging bij het leger had kunnen ingevoerd worden door de afdanking van een gedeelte der kavallerie, de opheffing der militaire - school. van de stoeterij, enz.; en naar men verneemt zou de Koning tot dergelijke bezuinigingen niet ongeneigd zijn, maar zou hij bij het ministerie van oorlog hevig tegenkanting ontmoet hebben. Een invretende kanker voor het finantiewezen van Griekenland zijn vooral de tallooze pensioenen, aan officieren van ongeregelde troepen verleend, en die nog van den vrijheidsoorlog dagteekenen, aan weduwen en weezen van gesneuvelde soldaten en zeelieden, aan de monnikken van opgehevene kloosters en van vele andere lieden. Tevens echter zijn natuurlijke hulpmiddelen, hetgeen men niet dikwijls genoeg herhalen kan, zoo groot, dat alle verlegenheid slechts als voorbijgaande kan beschouwd worden; doch de regering zal wel doen zoo zij spoediger en met meer voortvarendheid, dan tot heden toe het geval was, tot den verkoop der landerijen van den Staat aan bijzondere personen overgaat, ten einde daardoor de uitbreiding van den landbouw te bevorderen.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 17den dezer, het Schip Harmonie, Kapt. C. A. Schönbeck, van Amsterdam, hebbende 45 dagen reis.

De Smids Dochter.

(Slot van No. 49.)

De werkplaats van den smid, gelijk wij reeds te voren aangemerkt hebben, lag slechts op eenen kleinen afstand van den tuin, waarin Antje, zijne dochter, met eene huishoudster, de goede man had voor eenigen tijd zijne vrouw verloren, het meestal den dag doorbragt. De smid was met zijnen getrouwen knecht nog aan den arbeid, toen er een dikke, lompe vent, als een heer gekleed binnen trad en hem wenschte te spreken.

„Gij zijt," zeide de vreemdeling, nadat hij eerst rond gezien had, „zoo ik hoor een hupsch vent, die gaarne een stuk geld verdient."

„O ja," hernam de smid, met eenen glimlach, die scheen te zeggen, ik geloof, dat ik meer bezit, dan gij!

„Nu, dan kunt gij een mooi sommetje verdienen, wanneer gij mij met uwen knecht behulpzaam wilt zijn."

„Waarin?" vraagde de smid.

In den beginne wilde de vreemdeling er niet mede voor den dag komen, toen echter de smid verklaarde, dat hij niets zou ondernemen voor dat hij wist, wat er gedaan moest worden, begon eindelijk de vreemdeling aldus: Daar gij mij niet schijnt te vertrouwen, zal ik u met mijn ontwerp bekend maken. — Gij kent zeker gindschen grooten, fraaijen tuin wel?"

» Zou ik dien niet kennen?" antwoordde de smid, die dadelijk merkte, dat de vreemdeling zijn' eigen' optrek bedoelde.

» Dan zult gij ook wel het schoone meisje kennen, dat zich daar ophoudt?"

» Dat geloof ik."

» Zij is uit Parijs, en heeft zekerlijk rijke ouders."

» Zoo," zeide de smid. » En wat moet er dan met dat meisje gebeuren?"

» Aan dat meisje is voor u een stuk geld te verdienen."

» Hoe?" vraagde de smid verschrikt en verwonderd; » verklaar u nader."

» Hoor dan," vervolgde het heerschap, » ik heb dit meisje door brieven sedert eenige dagen mijn hof gemaakt, en zij is razend verliefd op mij."

De smid en zijn knecht begonnen hard op te lagchen.

» Weest maar stil," zeide de vreemdeling; » luistert eerst, en lacht dan. Ik heb haar om eene zamenkomst verzocht, en zij heeft mij die toegestaan; op dit oogenblik wacht zij mij in het boschje bij den waterval."

» Wel zoo, wel zoo!" viel de vader hem in de rede.

„Nu weet ik wel, " ging de vreemdeling voort, „ dat ik niet geschapen ben, om liefde in te boezemen, maar het meisje schijnt nog onervaren te zijn, en daarbij is het reeds wat duister, ik ben zeker, dat zij vurig naar mij verlangt; en bij de eerste verrassing in mijne armen valt. Ik doe haar als dan plegtig eene huwelijksbelofte, druk haar eenen vurigen kus op de lippen, en op dat oogenblik moet gij plotseling te voorschijn komen, u verontschuldigen, ons geluk wenschen, en henen snellen met den uitroep: „Alles in den omtrek zal juichen, op het berigt, dat jufvrouw Antje — zoo heet zij — verloofd is."

De vader en zijn knecht stonden als van het onweer getroffen, en staarden elkander sprakeloos aan.

„Het meisje," vervolgde de vreemdeling, „breng ik tegen wil en dank naar huis, en behandel haar van stonden aan als mijne bruid. Het gevolg hiervan is klaar. Is de familie met mij tevreden, dan heb ik mijn doel bereikt; is zij het niet, dan zal zij moeten afschuiven, om van mijne aanspraken ontheven te worden, en in beide gevallen zult gij over mij voldaan zijn."

De smid en zijne knecht waren eerst van verwondering en toorn buiten zichzelven; eindelijk herstelde de vader zich, en verklaarde zich bereid, mede te gaan, terwijl hij den knecht gebood, hem te volgen.

De dikke gelukzoeker wreef zijne handen van welgevallen, en achtte zijn plan reeds gelukt. De smid en zijn knecht kleedden zich aan, namen hunne stokken in de hand, en volgden den bedrieger.

Antje was ligtzinnig genoeg, om zich op de bestemde plaats te laten vinden, zij stond daar met een hart, dat geen kwaad vermoedde met eene ziel vol dweepzucht en verlangen, en aandoeningen, die een beter voorwerp waardig waren. Zij had zich sierlijk gekleed, en wachtte met vrees, ja, bijna met tranen in de oogen, den vermeenden geliefde af, en daar deze nog niet verscheen, riep zij meermalen wanhopend uit: „Hij komt niet!" Eindelijk kwam de avonturier aangesneld, toen de schemering reeds viel. De ontsteltenis van het meisje was, zoo zeer de bedrieger zeer goed berekend had, inderdaad zoo groot, dat zij aan zijne omhelzing geen' weerstand bieden kon toen hij haar met de woorden: „o mijne waarde Antje!" om den hals viel. Hij was juist op het punt, den eed van trouw uit te spreken, en het schandelijkste bedrog jegens een onschuldig meisje te plegen, toen de vader op zijn helper te voorschijn sprong. Antje gaf eenen gil van ontsteltenis. De beide smeden vielen, zonder op het meisje acht te geven, op den bedrieger aan, en behandelde hem als een stuk ijzer op hun aambeeld.

Het ligtzinnige Antje leunde, bevende, half dood van angst en vrees, tegen eenen boom. Toen de bedrieger genoegzaam gestraft was, moest de knecht hem vasthouden. De vader wendde zich nu tot zijne dochter, verklaarde haar alles, toonde haar den afgrond dien zij door haar dwaas gedrag voor zichzelve geopend had, en voegde er bij: „Het zij uwe straf, dat ik den man aan het geregt overlever, en het voorval daardoor ruchtbaar maak."

De berouw hebbende dochter wierp zich voor haren vader op de knieën, en smeekte haar niet zoo gestreng te willen straffen. De vader volhardde in zijn voornemen, niettegenstaande de knecht mede om vergiffenis voor het beklagenswaardige meisje bad. „Vader," riep Antje ten laatste wanhopend uit: „vader, gij spraakt onlangs van een huwelijk, dat ik wilde toen niet naar u hooren; nu echter wil ik den bestemden man oogenblikkelijk mijne hand geven, indien gij mij voor deze schande bewaart." Na eenig beraad antwoordde de vader: „Overijl u niet op nieuw, mijne dochter! ik wil den bedrieger laten loopen, en ook u den tijd geven, uw besluit te overwegen, opdat het niet den schijn hebbe, als of ik u gedwongen had. Mogt gij dan nog tot andere gedachten komen, zoo zal ik u deswege geene verwijtingen doen. De man, dien ik voor u bestemd heb, is mijn knecht; een trouw, eerlijk en stil mensch. Ga nu heen, en tracht uw besluit te bepalen."

De bedrieger was zoo spoedig mogelijk, toen de knecht hem los gelaten had, ontvlugt. Het ligtzinnige Antje verwijderde zich vol schaamte en in gedachten verzonken: het besluit, om den goeden, maar weinig gemanierden man hare hand te schenken, viel haar inderdaad hoogst moeijelijk.

Nadat Antje den eerlijken Steven eenige weken had gade geslagen, werd zij wezenlijk hem zoo genegen, dat zij zonder dwang den wensch hares vaders vervullen konde. Zij schonk den braven en vlijtigen jongeling niet slechts hare hand, maar ook haar hart, en werd door zijne teedere en opregte liefde eene gelukkige Echtgenoot.

BLADVULLING.

Talma, de beroemde treurspelspeler, ontmoette eens den Chevalier Aude, die, na eene zeer lange afwezigheid, te Parijs was teruggekomen. De Chevalier was een mager vervallen grijsaard van zestig jaren. Talma scheen zich over zijnen naam te verwonderen. » Monsieur le Chevalier!" zeide hij, » hoe vaart uw zoon?" — » Ik heb geen zoon, Mijnheer!" was het antwoord. — » Zoo! wanneer is hij gestorven?" — Ik heb nooit een zoon gehad" — » Dat is zonderling!" hernam Talma. Ik vergis mij toch niet in den naam. Ik herinner mij zeer wel, dat ik, omstreeks dertig jaren geleden, in een stuk gespeeld heb, hetwelk door den Chevalier Aude geschreven was, een knap, rijzig man van omstreeks dertig jaren: on gij zijt zijn vader niet?" — » Ach!" antwoordde de Chevalier met een zucht; » ik ben dezelfde knappe, rijzige jongman — van dertig jaren geleden" — » Pardi!" riep Talma uit: » die ellendige dertig jaren zijn er tusschen gekomen; daar dacht ik niet aan."

Gedrukt bij de Erven J. BRINK.